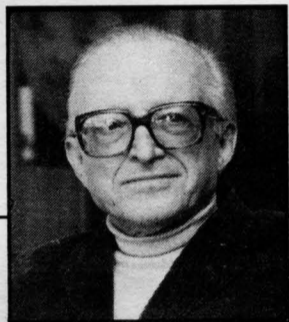

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Ho han dit els diaris, la tele o la ràdio

Amb el pas dels anys, a mesura que es van acumulant els fulls del calendari, sembla que la feina de cadascú es vegi més. Sobretot en el cas de les tasques que poden obtenir una certa repercussió pública, com ara pintar, escriure, compondre música, cantar, dedicar-se a la política, pertànyer a societats qualificades de belles, etcètera, etcètera. La llista completa seria llarga i em penso que no cal fer-la, perquè ja s'entén el que vull dir.

A mi em passa que, tot vivint-vivint, he arribat en aquella edat prolecta que t'exposa a les entrevistes. Em fan sovint l'honor de venir a veure'm i em pregunten coses relacionades amb el meu quefer literari i amb la meva vida privada. És preceptiu, gairebé obligat, que l'entrevistador posi un magnetòfon damunt la taula i em preguntí amablement si no em fa res que gravi l'entrevista. Jo sempre dic que no em fa res, que la gravadora és un bon complement del quadern de notes. Sembla que hauria de garantir l'exactitud de les preguntes i de les respostes, però he descobert que no és pas així. Si se'm permet, explicaré uns quants casos recents que posen en entredit aquesta suposició. No diré noms de publicacions ni d'entrevistadors, perquè tinc molt de respecte pel paper imprès i una franca simpatia pels qui vénen a casa a parlar amb mi. Dono per inevitable que la premsa sol anar amb presses, i que les presses són propenses a les patinades.

En un article molt ben escrit i fidel en termes generals, es deia que durant el meu exili jo havia mantingut una correspondència regular amb amics que s'havien quedat al país. Entre ells, el periodista esmentava Rafael Alberti, amb gran sorpresa per part meva, perquè l'excel·lent poeta i jo no ens hem escrit mai. Ni tan sols ens hem conegut personalment. Tinc la sospita que la gravadora devia enregistrar el nom de Santiago Albertí, que sí que és un amic estimat amb el qual vaig sostenir, fa temps, una cordial relació entre autor i editor.

En un altre treball periodístic, se'm feia dir que el títol de *Cròniques de la veritat oculta* l'havia posat en Joan Triadú, i que era un títol que a mi no m'agradava gaire. Una falsedat total! El que va fer en Triadú —i mai no li agrairé prou— és ordenar els meus manuscrits de mala lletra, dividint el recull en apartats i posant un nom a cada un d'ells. Recordo haver dit a l'autor del qüestionari que, en principi, l'ordenació m'havia causat una mica d'estupor, perquè no hi comptava. Però posteriorment, quan l'entrevista ja feia temps que era publicada i beneïda, he reconegut l'encert d'en Triadú. És una convicció que he reafirmat reiteradament.

Fa pocs dies, en ocasió d'un honor que em fou atorgat, un rotatiu barceloní posava en boca meva que una bajanada comesa per en Josep Pijoan (un il·lustre personatge que vaig tractar quan la seva lucidesa ja dequeia), jo l'havia atribuïda a Estanislau Ruíz Ponseti, que és un dels homes més intel·ligents i ponderats que he conegut mai. Aquí sí que ignoro si va fallar el magnetòfon, el periodista o jo. Pel que pugui ésser, en demano excuses en nom de tots tres.

De vegades, la sorpresa neix a soles entre l'autor de l'article i allò que escriu. En Jaume Fuster, que és un amic entranyable i que freqüenta assíduament la llar d'en Tísner, va publicar que jo complia vuitanta anys el dia 27 de maig, un dia abans que els acumulés el meu estimat cunyat i company de tota la vida. Ja sé que avui dia quatre mesos no són res, però si volem ésser exactes, jo faig els anys el dia 29 de setembre, i en Tísner els compleix el 28 de maig. De manera que les coses tal com siguin: quan jo vaig néixer, en Tísner ja tenia quatre mesos, que segons com es miri són una colla de setmanes.

Tot això —ho reconec— té una importància relativa. Però com que és un cas que afecta altres persones, penso que en el futur, els estudiosos que consultin hemeroteques i escoltin o vegin gravacions, se'n veuran un bull.

Pere Calders

